

KGD 2009/4/74.

Az áfalevonási jog gyakorlása során – a bírság kiszabásakor – meg kell különböztetni a tartalmi és alaki hiányosságokat.

A Legfelsőbb Bíróság rögzíti: nem volt vitás az sem, hogy a felperes a kapcsolt vállalkozása, személyes összefonódása miatt tudomással bírhatott arról, miszerint a számlakibocsátó nem rendelkezik olyan számítógépes rendszerrel, amely a számlákat adóigazgatási azonosításra alkalmassá tenné. Ettől függetlenül a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az adóhatóság a határozat hozatalakor nem vonta mérlegelése körében azt a jelentősnek mondható tény, hogy a felperesnél feltárt számlázási hiányosságok gyakorlatilag „elméleti” hiányosságok voltak, ugyanis a felperes által befogadott valamennyi számla valós gazdasági eseményt tükrözött, amely a számlán szereplők között valósult meg. A valóságban megtalálható és ellenőrizhető volt, az adóigazgatási alkalmasság hiánya ellenére a szigorú számadású számlatömb és a könyvelési adatok rendelkezésre álltak ahhoz, hogy mindegyik számlát utólag is ellenőrizni lehessen, a számlákban foglalt adatok az adóbevallásban és könyvelésben megtalálhatók voltak, az adóbevallásra és befizetésre is került. Éppen ezen adatok alapján volt lehetősége a felperesnek, az utólagos megfelelő számlakibocsátás alapján történő levonási jog érvényesítésére.

Kétségtelen tény az is, hogy a számla hitelességét a Számv. tv. 166. § (2) bekezdés alapján alaki, és tartalmi követelmények alapján lehet megállapítani.

A Legfelsőbb Bíróság töretlenül folytatott gyakorlata szerint azonban indokolt megkülönböztetni az alaki és tartalmi hiányosságokat, hogy a számla hiteltelensége az adófizetési kötelezettség elkerülése érdekében történt-e, illetőleg az alaki hiányosságok kiküszöbölése lehetséges-e. A perbeli esetben a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a számlakibocsátás körében elkövetett jogsértések utólag reparálhatók voltak, a számlák formai hibája nem állt arányban az alperes által alkalmazott bírság jogkövetkezményeivel. Az adott esetben a felperes mulasztását, mulasztási bírság kiszabásával elég lett volna szankcionálni. A késedelmipótlék-fizetési kötelezettsége pedig azért nem állt fenn, mivel az adó határidőben történő megfizetése megtörtént.

Mindezen körülmények mérlegelésével a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az Art. 171. § (1) bekezdésében írt kivételes méltányosság a bírság kiszabásakor alkalmazható volt, a késedelmi pótlék kiszabásának pedig a jogalapja hiányzott. E megállapításakor a Legfelsőbb Bíróság figyelemmel volt a felperes által hivatkozott európai bírósági gyakorlatra, amely következetesen alkalmazza a közigazgatási hatóság gyakorlatban igényelt „bizalomvédelem elvét” (C-95/07. és C-96/07. döntések).

(Legf. Bír. Kfv. I. 35277/2007.)